

Abban fényeskedsz

*Csalás lett volna szebben élni,
szívem sziveddel megcserélni,
ölelni-ölni édes, álnok
elmúlhatatlan ifjúságod.*

*Abban fényeskedsz mindörökre.
Te vagy az ágak bimbó-ökle,
viaszgyöngy: síró gyertyák méze,
kezeim suta remegése,*

*botladozásaim, kerestem,
hogy sebesültem és sebeztem.
Bennem vagy. Másutt már sehol.
Elhullásomig hordozol.*

Isten fogott kézen

*Egykor Isten fogott kézen,
rám nézett vagy rám hibázott
örök időtlenségében.*

*Egy lélektől más lélekig,
szívtől szívekig alázva
terelt, űzött békétlen
a megjelöltek árvasága.*

*Ajtótól ablakig rivás,
csuklón bilincs: végérvényes.
Fekete bársony az álom,
fut a kémény szegélyéhez —*

*valahai, mint a többi,
ez is mulik, minden vásik.
A láb torpan. Ki tudja mért,
nem fut inaszakadtáig.*

*Örök időtlenségében
egykor Isten fogott kézen.
Ellenére, ellenemre
meghalt minden régiségem.*

Még egyszer

Zúzos a szó a szánkban,
fogunkon átfehérlük,
hószín moha volt nyelvünk
a legelső ígékig.

Rajzó szivek a kasban.
Tudónk lombja kibomlott.
Csigolyáink közt rugós
opálfényű korongok.

Szemeink a szilva-szépek
megítéltettek, ítéltek.

Testünk akár a vessző,
megnőtt a karunk hossza,
parányi világunkat
hogy csontjág lefossa.

S most éber éjek, árnyak.
Csupa köznapi méret.
Lebegtem — köd utánam —
már csak a földön élek.

Borostyánkő ölelésben

Alszik a múlt, alszik mélyen
borostyánkő ölelésben,
gyűrűm arany fogságában
rég halott fák méze csak?

Nagy örökség. Egyetlenegy
múlhatatlan pillanat.

RÓZSA ENDRE

Az alkotó arcképe aggastyán korából

Arcod kifosztott
lelet-tárház,
fogyómlóc,
csontkirakat.